

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **L. T. B.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Richardem Třeštíkem, advokátem,
sídlem Masarykova 1120/43, 400 01 Ústí nad Labem,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-74994-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. MV-74994-4/SO-2019, kterým bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 5. 2019, č. j. OAM-2736-15/ZR-2018, jímž byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to tak, že výrok I. zní, že „*platnost povolení k trvalému pobytu se ruší podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců*“, a výrok II. zní, že „*podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se odvolatelce stanoví lhůta k vycestování z území České republiky (dále jen „území“) 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí*“.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě předně zrekapitulovala svůj dosavadní průběh života od roku 1999, resp. svoji pobytovou historii v České republice, následně ve Vietnamu a také v Ruské federaci. Správní orgány se pak dle námitky žalobkyně řádně nevypořádaly s jejím návrhem na doplnění dokazování ze dne 15. 4. 2019.
3. Dále žalobkyně s odkazem na dikci § 87l odst. 1 zákona o pobytu cizinců namítla, že zrušení jejího povolení k trvalému pobytu na území brání podmínka přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života. K tomu žalobkyně upozornila na skutečnost, že oba její nezletilí synové jsou občany České republiky, přičemž zde mají v úmyslu pobývat, avšak pobyt na území České republiky jí samotné nadále nemusí být vzhledem k učiněnému rozhodnutí umožněn.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k předmětným námitkám již dostatečně podrobně vyjádřil.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.

7. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 31. 10. 2018 se žalobkyně dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně s žádostí o vydání průkazu o povolení k trvalému pobytu, neboť její původní průkaz o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem České republiky (udělený dne 25. 8. 2004) pozbyl platnosti ke dni 25. 8. 2014, jak se podává z lustrace její osoby v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“). Téhož dne žalobkyně do záznamu o podání vysvětlení uvedla, že naposledy z území České republiky odcestovala do svého domovského státu po vyřízení pozůstalosti po zemřelém manželovi v roce 2012. V roce 2013 pak odcestovala z Vietnamu do Ruska, kde v roce 2015 získala vízum na 3 roky. Zde s ní žily také její 2 děti, které v Rusku i studovaly. Současně byla do správního spisu založena kopie cestovního dokladu žalobkyně (s platností od 17. 10. 2014 do 17. 10. 2024) vydaného zastupitelským úřadem Vietnamské socialistické republiky v Moskvě (Rusko). Jeho obsahem jsou poté pobytová víza Ruské federace pro období od 16. 3. 2015 do 12. 2. 2018 a od 1. 3. 2018 do 29. 1. 2019, přičemž jsou zde pro daná období i seznatelné otisky razítek pohraničních orgánů Ruské federace a Vietnamské socialistické republiky. Obsažen je i toliko jeden záznam o příletu žalobkyně na území EU, konkrétně přílet do Francie dne 24. 10. 2018. Na tomto základě bylo dne 23. 11. 2018 s žalobkyní z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
9. Z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 10. 4. 2019 je dále zřejmé, že tato je vdovou, která má dva syny narozené v letech 2003 a 2005 a dceru narozenou v roce 1994, která žije od roku 2008 v Německu. Do České republiky žalobkyně dle svých slov přicestovala již v roce 2000, poté žila nepřetržitě 7 roků v Rusku, z něhož se vrátila do České republiky v říjnu 2018. K důvodu svého pobytu v Rusku žalobkyně uvedla, že tam podniká a žije sestra jejího zemřelého druha, a tudíž zde měla zajištěno zaměstnání a ubytování. V době prováděného výsledku pak starší syn žalobkyně pobýval ve Vietnamu a mladší syn v Rusku. Starší syn ve Vietnamu pomáhá strýci v kavárně a mladší syn v Rusku navštěvuje sedmou třídu školy, přičemž ve škole hodlá dále pokračovat v České republice. Oba synové žalobkyně mají též občanství Vietnamské socialistické republiky. Žalobkyně má na území České republiky živnostenské oprávnění a chce tedy podnikat. Aktuálně nemá žádné zdravotní problémy. Významné rodinné, ekonomické či kulturní vazby žalobkyně na území České republiky nemá, pouze známé a kamarády. V České republice se chce nyní usadit i se synem, který přicestuje z Ruska. Zpět do České republiky se vrátila, protože se sestře jejího zemřelého druha v Rusku hospodářsky nedaří a není tak schopna žalobkyni dále zajistit zaměstnání. Ve Vietnamu žalobkyně nemá žádné zázemí, nikdy zde ani nepracovala. Finanční úspory má žalobkyně z doby, kdy pracovala v Rusku, a tudíž hodlá v České republice koupit menší byt a podnikat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Obsahem správního spisu je i žalobkyní předložený úmrlčí list partnera žalobkyně B. V. T. ze dne 30. 9. 2010, včetně kopie jeho cestovního dokladu, jakož i rodné listy České republiky synů žalobkyně – tj. A. H. T., narozeného „X“, a A. Q. T., narozeného „X“.
11. Žalobkyně byla následně vyzvána k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu žalobkyně dne 15. 4. 2019 navrhla doplnění dokazování výsledkem svého syna A. H. T., narozeného „X“, který jako občan České republiky zde hodlá žít, přičemž přicestuje z Ruska po dokončení školního roku. Správní orgán I. stupně poté vydal dne 10. 5. 2019 rozhodnutí č. j. OAM-2736-15/ZR-2018, kterým žalobkyni zrušil platnost povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto již shora rekapitulovaným žalobou napadeným rozhodnutím.
12. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to zvláště v kontextu žalobkyní tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí, když se správní orgány ve svém postupu neměly řádně vypořádat s jejím návrhem na doplnění dokazování ze dne 15. 4. 2019.
13. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
14. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
15. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
16. Vycházeje ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je naprosto zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též seznatelně podává odkaz na rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části odůvodnění, týkající se neprovedení návrhu žalobkyně na doplnění dokazování ze dne 15. 4. 2019, a to výsledkem jejího mladšího syna. Již správní orgán I. stupně přitom v tomto směru naprosto srozumitelně konstatoval, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepochybuje o možném zájmu nezletilého syna žalobkyně o pobyt v České republice (ačkoliv je též občanem Vietnamské socialistické republiky a posledních minimálně 7 let žil mimo území České republiky), nicméně ten by ve věci nemohl sdělit nic nového, vyjma samotné skutečnosti, že zde chce žít. K tomu správní orgán I. stupně, jakož i následně v napadeném rozhodnutí žalovaný, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018-32, v němž bylo vysloveno, že „*Nejvyšší správní soud plně souhlasí s postupem správních orgánů i jejich závěry a shodně je přesvědčen, že v daném případě by výsledek žalobce či jeho rodinných příslušníků nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení. I bez výsledku žalobce (případně dalších členů rodiny) správní orgány získaly dostačující povědomí o fungování rodiny (jejím finančním zázemí, vzájemných vztazích) pro to, aby mohly kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu žalobce na ostatní rodinné příslušníky, což také učinily. Na základě informací, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, tak bylo možné řádně vyhodnotit, zda zájem na udržení rodiny žalobce pohromadě v ČR z důvodu existence blízkých rodinných vazeb a výchovy tří nezletilých dcer převáží veřejný zájem, který tento svým vědomým nelegálním jednáním opakovaně porušil. Zdůvodnění obou správních orgánů držící se smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a všech tam vyjmenovaných aspektů lze považovat za vyčerpávající. Pro úplnost Nejvyšší správní soud doplňuje, že povinnost provést výsledek žalobce zákon neukládá, tedy je na správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoli. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení. (...) Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě nebylo s ohledem na obsah spisového materiálu nezbytné provést výsledky žalobce a dalších rodinných příslušníků pro to, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí.*“

17. V nyní posuzované věci tak není pravdou, že by se správní orgány řádně nevypořádaly s návrhem žalobkyně na doplnění dokazování ze dne 15. 4. 2019. Naopak, tyto svoji argumentaci v daném směru podpořily i zcela přílehlavým odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Správní orgány se tedy právě touto otázkou – žalobkyní učiněným návrhem na doplnění dokazování - nepochybně zabývaly, a to ve světle už shromážděných podkladů pro rozhodnutí, zejména výsledku samotné žalobkyně, údajů z CIS a cestovního dokladu žalobkyně. K tomu je možno poukázat i na skutečnost, že žalobkyně v rámci podaného odvolání tuto námitku neuplatnila, když ji učinila až obsahem podané žaloby.
18. Z hlediska přezkoumatelnosti lze tudíž v řešeném případě jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela srozumitelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona a učiněných zjištění daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nadepsaným judikturním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí plně odpovídá. Předmětná námitka proto byla soudem shledána nedůvodnou.
19. Co se pak týče samotného jádra sporu, žalobkyně nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že v jejím případě byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v tomto ohledu značně obecným způsobem zpochybnila naplnění podmínky přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. Podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky, a to za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
21. Z citovaného ustanovení tak jednoznačně plyne, že povolení cizince k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky. Zaprvé, držitel tohoto povolení nepobývá na území po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Zadruhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2020, č. j. 4 Azs 462/2019-46).
22. První podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně byla s ohledem na výše rekapitulované v nyní posuzované věci najisto splněna. Žalobkyně totiž ve svém domovském státě a následně v Rusku pobývala minimálně v období od vydání jejího nového cestovního dokladu dne 17. 10. 2014 do jejího příletu na území EU dne 24. 10. 2018, když se následně dne 31. 10. 2018 dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně. Z výpovědi samotné žalobkyně přitom mj. vyplynulo, že na území Ruské federace pobývala nepřetržitě po dobu 7 roků, přičemž zde vedla rodinný a soukromý život. O této skutečnosti tedy nebylo mezi účastníky žádného sporu.
23. Pravidla pro posuzování přiměřenosti zásahu pak v rámci zákona o pobytu cizinců stanovuje § 174a, dle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Naplnění dané podmínky ve věci tedy soud hodnotil právě ve vztahu k uplatněnému žalobnímu tvrzení, že oba nezletilí synové žalobkyně jsou občany České republiky a mají zde v úmyslu pobývat, avšak to žalobkyni nadále nemusí být vzhledem k učiněnému rozhodnutí umožněno.
25. V kontextu předmětné námitky soud nejprve odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020-53, z něhož plyne závěr, že „...při vydání povolení k trvalému pobytu je pravidelným zákonným požadavkem předchozí nepřetržitý pobyt na území České republiky po určitou dobu (zpravidla 2 - 5 let). Důvodem je zájem České republiky na kontinuitě integračního procesu cizince do hostitelské (české) společnosti. Integrační proces je přitom komplexním a oboustranným postupem, jehož cílem je umožnit bezproblémové soužití cizince, který pochází z odlišného sociálního a kulturního prostředí, a hostitelské společnosti. Jednoduše řečeno, cílem integračního procesu je naučit cizince a společnost, do níž je integrován, pokojně vzájemně vycházet. Je evidentní, že je tento proces pozvolnou a dlouhodobou záležitostí vyžadující intenzivní kontakt mezi cizincem a hostitelskou společností, který pokračuje i po vydání povolení k trvalému pobytu. Právě proto se požadavek na nepřetržitost pobytu na území České republiky zrcadlí též v podmínkách pro zrušení povolení
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k trvalému pobytu [srov. § 77 odst. 1 písm. c) a d) nebo v nyní souzené věci aplikovaný § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] – cizinec dlouho trvajícím pobytem v jiném státě svůj úspěšný integrační proces v České republice v podstatě znemožní. Ačkoliv je nutno posuzovat zvlášť podmínku nepřetržitého pobytu po dobu alespoň 2 let mimo území České republiky a přiměřenost dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života cizince, nelze ignorovat jejich vzájemnou provázanost. Pokud totiž cizinec na dva roky opustí Českou republiku, přeruší tím svou integraci v české společnosti a zároveň tím zpravidla přetrhává nebo výrazným způsobem oslabí své sociální vazby, a to včetně vazeb k rodinným příslušníkům, kteří na území České republiky žijí. Pokud tedy cizinec dobrovolně žije dlouhodobě v zahraničí a neudrhuje při tom kontakty s rodinou v České republice, jen stěží může následné rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasahovat do jeho rodinného života. Nejvyšší správní soud však nevylučuje, že může být udržován kontakt s rodinou i na dálku například prostřednictvím internetu nebo telefonických hovorů, pokud je takový kontakt skutečně častý a pravidelný.“

26. V návaznosti na shora uvedené je pak nutno upozornit na skutečnost, že v době rozhodování žalovaného nežil na území České republiky žádný z žalobkyní zmiňovaných synů (resp. žádný příbuzný žalobkyně), neboť starší syn žalobkyně (občan České republiky, ale i Vietnamské socialistické republiky) v danou dobu pobýval dlouhodobě ve Vietnamu, kde pomáhal strýci v kavárně, a mladší syn žalobkyně (též občan České republiky i Vietnamské socialistické republiky) plnil školní docházku v Ruské federaci v rámci dlouhodobého pobytu u příbuzných po zesnulém druhovi žalobkyně, přičemž dle tvrzení žalobkyně hodlal přicestovat do České republiky. Žalobkyně se přitom za nadepsané situace vrátila do České republiky bez svých synů, a to zjevně toliko ze zcela účelového důvodu, neboť se sestře jejího zemřelého partnera v Rusku hospodářsky nedařilo a nebyla jí tak schopna nadále zajišťovat zaměstnání. Žalobkyně proto v České republice chtěla započít s vlastním podnikáním. Jiné významné sociální, kulturní či ekonomické vazby na Českou republiku žalobkyně netvrdila a tyto ani z ničeho nevyplynuly.
27. Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom v rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí jednoznačně hovoří právě o povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomických poměrů, společenských a kulturních vazbách navázaných na území České republiky. V kontextu shora uvedených skutečností, jakož i odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu, tak lze ve věci najisto uzavřít, že pokud žalobkyně a její synové dobrovolně žili dlouhodobě v zahraničí (mj. ve Vietnamu jako domovském státu), přičemž tak žalobkyně nepochybně ztratila vazby na území České republiky, nemohlo následné rozhodnutí o zrušení jejího povolení k trvalému pobytu nepřiměřeně zasáhnout do jejího soukromého a rodinného života na území České republiky, neboť tento vedla s mladším synem v posledních letech na území Ruské federace, přičemž starší syn žalobkyně v tomto údobí žil zcela mimo její rodinnou domácnost, a to u strýce ve Vietnamu.
28. V souvislosti s danou námitkou žalobkyně, resp. avizovaným rozhodnutím jejích synů (občanů České republiky a Vietnamské socialistické republiky), že zde mají v úmyslu pobývat, avšak žalobkyni pobyt na území České republiky nadále nemusí být vzhledem k učiněnému rozhodnutí umožněn, soud dále uvádí, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení žalobkyně v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jejího rodinného života v zemi původu - tj. Vietnamské socialistické republice, kde najisto má své příbuzné (minimálně staršího syna a jeho strýce) a kam i pravidelně po dobu svého pobytu v Rusku dle cestovního dokladu zajižděla, zcela vyloučena, jakkoliv by to pro ni znamenalo jistou životní změnu. Ostatně i oba její synové jsou mj. občané Vietnamské socialistické republiky dlouhodobě nepobývajících na území České republiky, jak už bylo dříve rekapitulováno. Zmínila-li pak žalobkyně, že na území Vietnamu nemá žádné zázemí a možnost jejího pracovního uplatnění je nulová, lze připomenout, že její starší syn ve Vietnamu dlouhodobě pracuje u strýce v kavárně, a tudíž se toto tvrzení žalobkyně jeví značně zavádějící, přičemž pro úplnost možno v tomto ohledu znovu odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020-53, kde se uvádí, že *„[z]rušení povolení k trvalému pobytu ani nepředstavuje nepřekonatelnou překážku, pro kterou by nebylo možno udržovat kontakt mezi stěžovatelem a jeho rodinou pobývajících na území České republiky – stěžovatel může získat jiné pobytové oprávnění, přičemž v takovém případě by do země původu vycestovat nemusel; vycestuje-li do země původu, ostatní rodinní příslušníci jej mohou následovat. V posuzovaném případě totiž není zřejmá existence nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu. Stěžovatel sice uvádí, že jeho matka svou prací finančně zajišťuje širší rodinu ve Vietnamu, nicméně toto tvrzení nijak nedokládá a ani věrohodným způsobem nevysvětluje, proč by nemohla zajistit dostatečný příjem v zemi původu. Stejně tak pokud ve Vietnamu žijí příbuzní stěžovatele, kterým jeho matka důvěřuje natolik, že jim svěřila na dlouhou dobu do péče svého syna, jen stěží lze uvěřit, že by v případě návratu do vlasti zde neměla dostatečné sociální a kulturní vazby, jak se snaží stěžovatel sugerovat. Není tedy zřejmé, proč by nemohl být stěžovatel následován svou matkou do země původu, pokud by byl nucen vycestovat.“*

29. Rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně tak není ani v tomto směru v rozporu s právním řádem. Soud zároveň upozorňuje, že v tomto řízení jde toliko o zrušení povolení k trvalému pobytu, a žalobkyni tudíž není napadeným rozhodnutím nikterak zabráněno v případném styku se syny. Bude poté pouze na ní, jak si v budoucnu uspořádá své poměry a rodinný život tak, aby se se syny mohla stýkat. Nutno také připomenout, že za rozhodnutí žalobkyně dlouhodobě odcestovat z České republiky a žít ve svém domovském státě, popř. i v Ruské federaci, a za veškeré důsledky s tímto spojené nese plnou odpovědnost právě žalobkyně.
30. Správním orgánům tak není dle přesvědčení soudu možno vytýkat, že by při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců postupovaly nezákonně. Právě naopak, správní orgány řádně zohlednily veškerá relevantní kritéria a neopomněly posoudit konkrétní skutkové okolnosti, jež byly ve vztahu k žalobkyni zjištěny. Jinak řečeno, správní orgány požadavkům vyplývajícím z nadepsaného ustanovení zákona o pobytu cizinců a navazující judikатурní praxe v projednávané věci dostály, a soud se proto ztotožňuje s jejich závěry o tom, že zrušení trvalého pobytu nelze za tohoto stavu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

považovat za nepřiměřené. Zkoumány přitom byly všechny podstatné faktory přiměřenosti, resp. byly odpovídajícím způsobem hodnoceny okolnosti, které mohly být pro posouzení věci významné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 1 Azs 500/2020-24, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36). V projednávaném případě tak správní orgány řádně a komplexně vysvětlily důvody, pro které uzavřely, že žalobkyně není na území České republiky integrována způsobem, který by zakládal nepřiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení předmětného typu pobytového oprávnění do jejího soukromého a rodinného života. Zohlednily přitom zejména obsah výpovědi samotné žalobkyně v průběhu řízení, jakož i obsah jí předkládaných dokumentů a dalších podkladů obsažených ve správním spisu, a poté odpovídajícím způsobem reflektovaly relevantní skutková zjištění, když žalobkyně poukazovala toliko na skutečnost, že má dva syny – občany České republiky, kteří hodlají na území České republiky v budoucnu pobývat.

31. Ve věci je tak možné uzavřít, že na jedné straně stojí veřejný zájem na kontinuitě integračního procesu a na straně druhé zájem stěžovatelky pobývat na území České republiky z jí aktuálně specifikovaného důvodu, tj. že zde chce podnikat, přičemž její synové mají v úmyslu se do České republiky vrátit. Popsaný zájem žalobkyně je však vzhledem k nadepsaným skutečnostem značně oslaben, resp. zcela vymizelý, a to především z důvodu jejího předchozího dobrovolného vycestování do domovského státu a Ruské federace, kde jednoznačně rozvíjela svůj soukromý a rodinný život, jakož i celkově velmi slabými vazbami na Českou republiku, ve zjevném kontrastu se silnými vazbami na zemi původu, popř. Ruskou federaci. Zdejší soud současně zdůrazňuje, že vzhledem k okolnostem návratu žalobkyně do České republiky se jeví jako jeho pravděpodobný důvod toliko snaha o zachování platného pobytového statusu a tedy možnosti pokusit se na území podnikat, nikoliv snaha o jakékoliv obnovení styku s jejími rodinnými příslušníky, neboť zde žádní nebyli, přičemž je nutno poukázat i na to, že jí byl právě za účelem sloučení s občanem České republiky předmětný trvalý pobyt na území České republiky povolen. Právě i účel, pro který byl žalobkyni pobyt na území České republiky povolen, je přitom okolností, ke které je třeba v rámci hodnocení řešené věci přihlédnout. Tyto skutečnosti tedy rovněž vypovídají o povaze a síle vazeb žalobkyně na Českou republiku. Na druhou stranu kontinuita je pro úspěch samotného integračního procesu podstatná a zájmu na tom, aby byl trvalý pobyt povolen jen osobám, které úspěšný integrační proces svým jednáním umožňují, nelze a priori přikládat nízkou váhu; v posuzovaném případě ani není přítomen žádný aspekt, který by váhu tohoto veřejného zájmu snižoval. Z uvedeného tak nájisto plyne, že zájem žalobkyně na trvalém pobytu v České republice - původně za účelem sloučení s občanem České republiky - byl oslaben natolik, že nemohl převážet nad zájmem na kontinuitě integračního procesu cizince, který byl v případě žalobkyně jejím vlastním jednáním významně narušen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021, č. j. 5 Azs 11/2020-53).
32. Soud tudíž v postupu správních orgánů neshledal jakékoliv deficiencie na straně posouzení skutkových i právních otázek ve vazbě na posuzování dopadů rozhodnutí dle § 174 zákona o pobytu cizinců, jež by musely vyústit ve zrušení napadeného rozhodnutí.
33. V nyní projednávané věci pak soud dokazování neprováděl, ačkoliv byl v žalobě navržen důkaz výpovědi žalobkyně a jejích synů, jakož i správním spisem. Tvrzení žalobkyně ohledně budoucího (avizovaného) pobytu jejích synů v České republice totiž nebylo v rozporu s informacemi zjištěnými žalovanou, resp. nebylo jakkoliv zpochybňováno, jak Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ostatně bylo už dříve popsáno. Sama žalobkyně přitom již byla v rámci správního řízení vyslechnuta, a to v rozsahu zcela dostačujícím (ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi) pro možnost řádného vyhodnocení naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Skutkový stav zjištěný správními orgány během řízení tak byl natolik dostatečný, že i případný výsledek synů žalobkyně by byl zjevně nadbytečný, a to vzhledem k již prokázaným okolnostem, o kterých navíc nebylo mezi stranami sporu. Z tohoto důvodu tedy soud neprovedl důkaz výsledkem žalobkyně a jejích synů, přičemž samotná skutečnost, že se synové žalobkyně hodlají vrátit na území České republiky, ani nebyla v kontextu nadepsaného ustanovení zákona o pobytu cizinců rozhodná. K navrženému důkazu správním spisem je dále nutno upozornit, že vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) tudíž nelze považovat bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením řízení správního, přičemž správní spis je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládající skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 3 Afs 194/2017-25).

34. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)